

TIEŇOLOVECKÁ SÁGA

Anjeli v čiernom
CASSANDRA CLARE

Desať romantických príbehov o Tieňolovcoch

Anjeli v čiernom

CASSANDRA CLARE

je autorka týchto kníh:

TAJOMNÁ TEMNOTA

POLNOČNÁ DÁMA

PÁN TIEŇOV

KRÁLOVNÁ VETRA A TMY

NÁSTROJE SMRTELNÍKOV

MESTO KOSTÍ

MESTO POPOLA

MESTO SKLA

MESTO PADLÝCH ANJELOV

MESTO STRATENÝCH DUŠÍ

MESTO NEBESKÉHO OHŇA

PEKELNÉ STROJE

MECHANICKÝ ANJEL

MECHANICKÝ PRINC

MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

NAJSTARŠIE KLIATBY

ČERVENÉ ZVITKY MÁGIE

STRATENÁ BIELA KNIHA

POSLEDNÁ HODINA

ZLATÉ PUTO

ŽELEZNÉ PUTO

TRŇOVÉ PUTO

KÓDEX TIEŇOLOVCOV

MAGNUS BANE

Zápisky veľkobosoráka

PRÍZRAKY TIEŇOTRHU

ANJELI V ČIERNOM

(Desať romantických príbehov o Tieňolovcoch)

KRONIKY CASTELLÁNIE

PRINCOV ŠTÍT

KRÁE TRHANOV

Anjeli v čiernom

Desať romantických príbehov
o Tieňolovcoch

CASSANDRA CLARE

slovar

Copyright © 2025 by Cassandra Clare LLC

Jacket art copyright © 2025 by Cliff Nielsen

All rights reserved.

Translation © Diana Ghaniová 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026

ISBN 978-80-556-7828-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Cassandra Clare – Better in Black*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Borzoi Books, published by Alfred A. Knopf, An imprint of Random House Children's Books, A division of Penguin Random House LLC, New York 2025, preložila Diana Ghaniová.

Zodpovedná redaktorka Martina Urbanová

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bojnická 10,
831 04 Bratislava, v roku 2026.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčením pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

pobox@slovart.sk

Venujem všetkým, ktorí podporili
kampaň na Kickstarteri –
bez vás by táto kniha neexistovala

OBSAH

DOBRÁ BÚRKA • Will a Tessa	9
KRÁSNA AJATARA • James a Cordelia	39
KOHO MILUJE VLK • Jocelyn a Luke	75
ZACHARY NA VÝLETE • Thomas a Alastair	111
SÚD KRÁĽA KIERANA • Kieran, Mark a Cristina	146
ZÁPLAVA ANNIEN • Anna a Ari	179
TEN POCIT V KOSTIACH • Emma a Julian	209
MESTO ZLOMENÝCH SRDC • Simon a Isabelle	250
ČAS DVOCH • Jace a Clary	282
PRÍLIŠ MÚDRA NA LÁSKU • Sebastian a Silijská kráľovná	324
UKÁŽKA ZO SÉRIE Silý zla	351

DOBRÁ BÚRKA

Svadobná cesta Willa a Tessy Herondaleovcov by bola dokonalá, nebyť svadobného daru od Ragnora Fella.

Áno, dostali aj iné zvláštnosti. Henry im venoval hranatý predmet s gombíkom a vyhlásil, že im umožní prechádzať cez steny, ale zatiaľ ani raz nefungoval. Gabriel im daroval krásny strieborný servírovací tanier, na okraji zdobený rytinami desivých kačiek. Ernie, majiteľ hostinca U diabla, im venoval fľašu domáceho vína, ktoré sa ešte neodvážili ochutnať, lebo Will trocha rozlial a tekutina vypálila diery do koberca.

Ragnorov dar ich však po rozbalení zaskočil najviac. Nádherná krištáľová guľa, krehká ako mydlová bublina, v ktorej víril akýsi zelený dym. „Nádhera,“ zhodnotila trocha zaskočené Tessa a Ragnor – ktorý prišiel deň po svadbe len preto, aby im dar doručil – jej vysvetlil, že je v nej uzavreté želanie. „Keď rozbijete sklo a niečo si zaželáte, splní sa vám to,“ vyhlásil, akoby bol na seba pyšný.

„Môžeme si želať čokoľvek?“ opýtal sa Will a zdvihol tmavé obočie.

„No, nie *úplne* čokoľvek,“ zahundral mrzuto Ragnor. „Musí to byť niečo rozumné. Neželajte si nič, čo súvisí so životom a smrťou. To nikdy nedopadne dobre.“

„A čo keby to nesúviselo so životom a smrťou?“ nedal sa Will. „Čo keby to bola...“

„... premena Mírkveho brata späť na Tieňolovca?“ Ragnor si unavene počúchal ľavý roh a zatváril sa, akoby začínal ľutovať, že mu vôbec napadlo niečím ich obdarovať. „Nie. To je nemenná mágia. Len Raziel alebo nebeské sily by dokázali niečo také. William, želaj si niečo malé. Napríklad nový klobúk.“

Will sa zatváril sklamane, ale nie – ako sa obávala Tessa – zdrvene. Začínal sa zmierovať s tým, že niektoré veci nemožno zmeniť. Spomenula si, aký bol, keď sa zoznámili: tváril sa, akoby bojoval so všetkými a všetkým vo svojom živote. Bola rada, že sa naučil občas zložiť zbrane – hoci vždy vyrazil proti nespravodlivosti a práve preto ho Tessa milovala ešte väčšmi.

Vo vlaku do Paríža sa rozprávali o tom, čo by si mohli želať. Bohatstvo? Už teraz viedli pohodlný život a nič viac nepotrebovali. Aby bol niekto, koho milujú, šťastný? Všetci *boli* šťastní. Will tvrdil, že by mali chcieť nádhernú svadobnú cestu, zatiaľ čo Tessa sa nazdávala, že by si mali želanie ušetriť pre prípady núdze, takže pred príchodom do Paríža napokon guľu nerozbili.

Will rezervoval veľký apartmán v hoteli Meurice na Rue de Rivoli, obľúbenom u britských turistov, ktorí sa chceli mať „ako doma“, vrátane anglických raňajok, fajčiarskeho salónika a diskrétneho služobníctva. Tesse prideliili komornú, milú dievčinu z Bretónska, ktorá jej pomáhala s obliekaním a účesom. Najskôr s tým nesúhlasila, ale nemohla poprieť, že sama si nedokáže ani zapnúť šaty, a hoci Will sa ponúkal, že jej pomôže, vždy sa dal rozptýliť, čo viedlo k rôznym príjemným činnostiam, ktoré však s obliekaním nesúviseli.

Spálňa v apartmáne pôsobila príjemne, zariadená v odtieňoch tmavo- a svetlomodrej, so zamatovými závesmi a s pozlátanou posteľou s baldachýnom. Tessa si ešte nezvykla na spanie s Willom, a vždy keď sa k sebe večer pritúlili, premkol ju pocit, akoby ostalo utajené darebáctvo, ktoré by ich inak dostalo do poriadnej kaše.

„Sme *manželia*, Tessa,“ smial sa Will a zabáral jej tvár do rozpustených vlasov. „Sám anjel Raziel schvaľuje náš sobáš.“

Tessa sa však stále červenala a skrývala si tvár, najmä keď Will robil niektoré veci. Na druhej strane určite nechcela, aby s nimi *prestal*. Bola z nich nadšená. Čo bolo dobre, lebo keby Will mohol, strávil by všetok čas len v posteli. Tessa však bola odhodlaná poobzerať sa aj po Paríži. Nehľadiac na to, ako dlho do noci bdeli, ráno vstala, s chichotom zobudila ospalého Willa a nútila ho piť kávu, až kým nebol pripravený vyraziť s ňou – s mapami a sprievodcom po Paríži v rukách – do slnkom zaliatych ulíc.

Will pri tej príležitosti zvyčajne predniesol niečo teatrálné.

„Tak nech ma chytia. Nech ma popravia. Ak si to želáš, rád ti vyhoviem,“ vyhlásil a rozhodil rukami.

„Môžeš citovať *Romea a Júliu*, koľko len chceš,“ zahriakla ho Tessa a chytila ho pod pazuchu. „Aj tak ideme do Louvru.“

Will ju pobozkal, pričom kašľal na okoloidúcich, lebo v Paríži si to mohol dovoliť, a potom spolu vyrazili za ďalším dobrodružstvom. Dni boli dlhé a veselé, plné pamiatok – šli do katedrály Notre-Dame, Invalidovne, Louvru aj k Vífaznému oblúku. Pozreli sa aj na panoramatický obraz *Obliehanie Paríža* (Will ho označil za obyčajný obraz zachytávajúci tisíc Francúzov, a teda za niečo, čo nestojí za to) a rušný trh Les Halles, ktorý Tesse pripomenul Covent Garden.

Všetko to bolo úžasné, ale Tessa si najviac užívala čas strávený s Willom. Doma v Londýne mali vždy nejaké tieňolovecké povinnosti, ale v Paríži boli od všetkého ďaleko. Užívali si medové týždne, takže sa rozhodli vynechať parížsky Inštitút a všetko spojené s nefilmami, aby ich nikto nevolal bojovať s démonmi alebo zaháňať neposlušných duchov.

Jediné miesto, kam nešli, bola veľká budova opery Garnier, lebo tú chcel vždy navštíviť Jem. Dohodli sa na tom mlčky, bez slov. Will sa síce postupne zmieroval s Jemovou situáciou, čo však neznamenalo, že mu nechýba, a rovnako chýbal aj Tesse. Vedela, že táto strata bude Willa navždy ťažiť na srdci ako drobný kaz jeho šťastia, ako zakalený fliačik v diamante. Preto bol pre ňu Will ešte vzácnejší, hoci smútila zaňho aj za seba.

Raz večer si Tessa doberala Willa, že ju podľa tradície obyčajných ešte nikdy nepreniesol cez prah. „Možno,“ prehodila s úsmevom, „je to pre teba priveľká námaha.“

„Som Tieňolovec,“ podotkol Will. „Dokázal by som preniesť cez prah aj šesť takých, ako si ty. No keby som mal šesť neviest, určite by sa o tom hovorilo v celej Sesii.“

Aby to dokázal, zdvihol ju a prenášal ju sem a tam cez prah apartmánu. Napokon za sebou zakopol dvere a so smiechom sa s ňou zvalil na posteľ. A tam sa stalo to, čo zvyčajne, keď ich smiech vystriedali bozky a šepot a Will si ju pritiahol bližšie. Siahol jej na chrbát a rozopol rad drobných gombíkov, ktoré jej držali šaty. Zatajila dych, keď jej rukou vošiel pod košielku a pohladkal ju po nahej pokožke na lopatkách. Perami ju poštekľil na krku a ona mu prstami vošla do jemných tmavých kučier. Omotala mu nohy okolo pása a začali sa pohybovať. Ani jeden z nich nedokázal odvrátiť zrak.

Keď sa milovali prvýkrát, trocha to bolelo, ale teraz im to prinášalo už len rozkoš, pocit taký intenzívny, až si Tessa občas predstavovala, že padá cez okraj sveta. Potrebovala, aby tam s ňou bol Will, potrebovala vidieť, ako mu stmavnú oči a ako sa mu zmení tvár, potrebovala vedieť, že padá spolu s ňou, a keď sa vráti z tých vzdialených miest, kam ju zaviedol, budú zasa spolu. Spolu, keď sa zrúti na plachtu, dych sa im spomalí, telá sa prepletú a búrka ich ako stroskotancov vyplaví na brehy manželskej postele.

„*La bonne tempête*,“ predniesol Will, keď spolu odpočívali na vankúšoch, obrátení tvárou v tvár.

Tessa vystrúhala grimasu. „Vieš, že neviem po francúzsky.“

Trocha zlomyseľne sa uškrnul. „Znamená to dobrá búrka. Teda to, čo sme práve zažili my dvaja, podľa nesmierne talentovaného básnika Verlaina.“

„Možno,“ zvážila Tessa. Naklonila sa, pobožkala ho na krk a perami ho poštekľila na pokožke. „Urobil by však básnik Verlaine pre teba toto?“

„Zakázal by som mu to, keby to skúsil,“ vyhlásil Will. „Poslal by som ho preč. Som ženatý muž, monsieur Verlaine,‘ pripomenul by som. Ako sa opovažujete takto ma uraziť?“

Tessa sa s chichotom odtiahla a všimla si, že Will ju nežne pozoruje. V očiach sa mu zračila láska, ktorej hĺbka ju vždy zasiahla. Za ňou sa však skrýval smútok. Chybička v diamante.

„Ach, Will.“ Pohladkala ho po bielej hviezdičke na pleci. „Čo sa deje?“

Will sa nepokúsil zahriaknuť ju, že nič. Pozrel jej do očí a vzdychol si. „Uvažoval som o našej svadbe...“

„Príšerná téma,“ doberala si ho jemne Tessa.

„Počkaj, ženská. Snažím sa ti niečo vysvetliť.“ Na prst si namotal prameň jej vlasov. „Naša svadba bola vrcholom celého môjho života, drahá, ako sama dobre vieš. Toto rozhodnutie nikdy neoľutujem. Čo sa týka otázky, prečo si sa za mňa vydala, nuž, názory sa rôznia. Podľa niektorých to bolo v slabej chvíli alebo v horúčke...“

„Will.“

Znova si vzdychol. „Na obrade som si na okamih uvedomil,“ pokračoval, „že mi chýba nie mama a otec, ale Ella. Kiežby tam bola.“

Ella. Willova staršia sestra. Will si dlhé roky kládol za vinu jej smrť. Teraz už vedel, že neprávom, ale smútok a vina na ňom zanechali rany. Tessa ho ľutovala.

„Jasné, že ti chýbala,“ vyhlásila. „Mne chýbal Nate – vždy som si myslela, že ma raz odprevadí k oltáru. Pravdaže, nie taký, aký bol na konci. Chýbal mi brat, ktorým bol predtým, skôr ako sa zmenil.“

„Kiežby som ho mohol priviesť späť,“ zamrmal Will a prstom jej prešiel po líci. „Takého, aký bol predtým.“

„A ja si želám to isté, aby som ti mohla priviesť späť Ellu.“ Tessa naklonila hlavu. Časť vlasov sa jej uvoľnila zo sponiek a padala jej na plecيا. „Ty... nikdy si nevidel jej ducha, však?“

Will mal vzácny dar vidieť duchov, dokonca aj tých, ktorí sa nechceli ukázať. Tessa zistila, že je to dosť smutný dar. Mŕtvi, ktorí zostali na tomto svete, na to zvyčajne nemali veselý dôvod.

„Nie,“ odvetil s vážnym výrazom v tmavomodrých očiach. „Nikdy som ju nevidel. A som rád, lebo to znamená, že odpočíva v pokoji. Jej smrť...“ Stíchol, ale Tessa vedela, čo chcel povedať. *Jej smrť bola príšerná. Večný pokoj by bol pre ňu najväčším požehnaním.*

„Will...“

Pokrútil hlavou a ona videla, že sa zo všetkých síl snaží zahnať žiaľ. Oči sa mu vyjasnili a znova sa usmial. „Teraz nie je čas na smutné témy,“ vyhlásil. „To je dosť neromantické. Mal by som ti lichotiť, aká krásna si polonahá. Ako Méloská Venuša, len s rukami.“

„Som poctená,“ odvetila vážne Tessa. „A ruky sú celkom užitočné. Napríklad,“ dodala a naťahla sa k nemu, „môžem urobiť *toto*.“

O chvíľu ju Will s uvoľneným pohľadom chytil za zápästie. „Ty si ale nezbednička, Tess,“ zahrkútal. „Bude to mať následky.“ „Predveď mi ich,“ zašepkala a on poslušol.

Na druhý deň obdivovali okná kaplnky Sainte-Chapelle. Hoci sa od revolúcie nepoužívala na náboženské účely, vládla v nej tá pokojná atmosféra, akú si Tessa spájala s kostolmi a Inštitútmi. Will ju zaviedol do kúta kaplnky a hrotom dáždnika (ráno bolo zamračené a tmavá obloha sľubovala dážď) ukázal na takmer nečitateľnú runu enkeli vyrytú do kamennej dlážky. „V minulosti tu bol zrejme tieňolovecký sklad zbraní,“ usúdil, „plný palciátov, cepov, mečov a všetkého ostatného.“

Tessa sa mu oprela o plece. „A teraz?“

„Ktovie?“ usmial sa. „Časy sa menia. Nič nie je tak ako predtým.“

Poprechádzali sa po meste. Nepršalo, čo Will pripísal tomu, že si so sebou vzal dáždnik. Krútil ním, keď kráčali po Rue de la Paix, a vtom Tessa uvidela vo výklade klenotníctva peknú brošňu s medailónom a Will jej ju hneď kúpil. Snažil sa ju nalákať aj do krajčírstva, ale Tessa vyhlásila, že do Paríža neprišla kupovať šaty, a keď sa zatváril urazene, vyplazila naňho jazyk. Uvedomila si, že Will v nej vždy prebúdza istú detinskosť, hoci nie v zlom – jestvovalo mnoho dôvodov, pre ktoré jej chýbalo detstvo a úžas s ním spojený, a práve ten v nej prebúdza Will.

Večer sa unavení najedli v hoteli, s úmyslom ísť si skôr ľahnúť. Keď ruka v ruke vyšli z veľkolepej jedálne do haly osvetlenej jagavými lustrami, Tessa zazrela niečo, čo ju prinútilo zastať.

Na zlatom podstavci bol oznam napísaný elegantným ozdobným písmom. Písalo sa v ňom:

DRUHÝ SVET?

Dnes večer sa bude v hoteli MEURICE pre našich hostí konať VEĽKÁ SEANSA pod vedením slávnej okultistky a veštkyne madam Dorothey! S úžasom sledujte, ako komunikuje s hlasmi z druhého sveta a odovzdáva odkazy od milovaných, o ktorých ste si mysleli, že ste ich dávno stratili! Zachvejte sa od hrôzy, keď sa prejaví PRÍ-TOMNOSŤ DUCHA. Odvážite sa prísť?

Bol tam aj druhý oznam, kde spresnili miesto konania tejto udalosti: ČITÁREŇ, 20.00. Pravdaže, Tessa už hotelovú čítareň navštívila. Bol to príjemný priestor s freskami, pohodlnými kreslami, kvetináčmi s palmami a niekoľkými stolíkmi.

Tessa pozrela na hodiny na stene. Veľká seansa sa začala už pred štvrtňhodinou. „Nepáči sa mi to,“ zhodnotila. „Dúfali sme, že sa vyhneme čomukoľvek, čo zaváňa mágiou alebo Dolnosvetom...“

„Ech, pochybujem, že sa tam prejaví nejaká mágia,“ prehodil Will. „Je to len obyčajná žena, ktorá predstiera, že sa dokáže zho- várať s mŕtvymi, a zarába na smútku ostatných.“ Hlas mu stvrdol a Tessa si spomenula na svoju myšlienku z predchádzajúceho večera, že Will bude vždy bojovať proti akejkolvek nespravodlivosti. „Podľa mňa by sme tam mali ísť. Môžeme jej robiť zle. Možno jej dokonca prekazíme plány.“

„Ako jej budeme robiť zle?“ opýtala sa Tessa, ale Will ju už chy- til za ruku a ponáhlal sa do čítárne.

Plynové lampy boli vypnuté a miestnosť osvetľovali len rady mihotavých sviečok, ktoré vrhali nejasné tiene prítomných na ste- ny, kde akoby tancovali zvláštny valčík. V kúte sedelo viacero hotelových hostí a Tessa niektorých spoznala: starého britského vojaka, ktorý bojoval na Kryme, matku s dcérou, ktoré si prišli doplniť šatník na nasledujúcu sezónu, dve postaršie sestry, ktoré si našetrili na výlet do Paríža. Všetci s napätím sledovali, čo sa deje v kruhu z elegantne čalúnených stoličiek.

Will a Tessa sa opatrne tlačili davom, až kým nemali dobrý vý- hľad. V strede kruhu zo stoličiek stála žena v strednom veku, nízka a buclatá, s prefarbenými čiernymi vlasmi stiahnutými do pevné- ho uzla. Mala bledú tvár a na sebe nápadný modrý zamatový plášť, ktorý jej ladil so zamatovými rukavicami.

Prestupovala z nohy na nohu a nahlas si pospevovala. Jedna z postarších sestier – slečna Melody Livingstonová, ak sa Tessa nemýlila – zastala pred médiom, spojila ruky a vytreštila oči.

„Moja... drahá... Melody...“ Z úst madam Dorothey vychádzal hlas, ktorý pripomínal večne nespokojnú starú ženu. „Staráš sa... o svoju mladšiu sestru?“

„Och, pravdaže,“ vyhrkla slečna Livingstonová, celá sa triasla. „Naša Pearl sa má dobre, však, drahá?“

Druhá sestra, v tvári bledá ako stena, prikývla.

„To je nehorázne,“ zahundral Will Tesse, ktorá s ním celkom súhlasila. „Využíva zmäteného starého človeka.“

„PST,“ vyštekol jeden z hostí a vrhol na Willa zlostný pohľad.

„A máš ešte vo zvyku... štrikovať... drahá Melody?“ opýtala sa madam Dorothea, ktorá sa so zatvorenými očami stále hojdala zboka nabok.

Melody Livingstonová sa prudko nadýchla a obrátila k sestre Pearl. „Počula si? Ona to vie! Vie o mojom štrikovaní!“

„To by uhádol každý,“ zamrmal Will. „Polovica starých dám v Londýne štrikuje.“

„Ešte stále sa pamätám...“ zašepkala madam Dorothea hlasom, o ktorom sa Tessa domnievala, že mal pripomínať matku slečny Livingstonovej, „... na tú krásnu deku, čo si uštrikovala pre úbohého malého Edmunda... Také krásne slnečnice... Udržala ho v teple, ale nedokázala ho zachrániť...“

Melody Livingstonová s tichým výkrikom zamdlela. Dvaja zamestnanci hotela Meurice v zladených uniformách akoby čakali len na to. Pribehli k nej, zdvihli ju a odniesli, zatiaľ čo Pearl za nimi vystrašene cupkala.

Tessa pozrela na Willa. Jeho podráždenosť vystriedala obozretnosť. Zaťal zuby a plecيا mu stuhli. Zrazu si želala, aby tam neboli šli.

Madam Dorothea otvorila oči. „Ach,“ zamrmala. Hlas mala teraz celkom iný: silný a pevný. Vôbec neznela ako stará žena. „Čo som vravela?“

„Nepamätáte sa?“ opýtala sa mladá žena v prednom rade.

Madam Dorothea pokrútila hlavou. „Som len prostredníčkou duchov, moja drahá,“ vysvetlila. „Hovorí cezo mňa. Občas mi niečo pošepkajú do ucha...“ Obrátila sa a vystrela ruky, akoby chcela niekoho odohnať. „Je tu niekto, kto v boji prišiel o brata Alberta... Teraz už odpočíva v pokoji, priateľ môj, všetky jeho problémy sa rozplynuli...“

Starý vojak s vychádzkovou palicou chrapľavo zhíkol.

„A niekto, komu zomrela manželka... ale Hilda vraví, že sa má dobre, vlastne výborne, už má pokoj... a je rada, že ste v jej kuchyni nič nezmenili...“

Ďalší vzdych, tentoraz zo zadnej časti miestnosti. Dav znervóznel od vzrušenia a obáv. *Zachvejte sa od hrôzy*, stálo na pozvánke, a naozaj, hoci Tessa vedela, že toto médium je takmer naisto podvodníčka, bolo znepokojujúce počúvať jej odkazy a následné výkriky, ako šípy z druhého sveta, ktoré v tomto svete našli svoj cieľ...

Vtom pohľad veštkyne padol na Tessu. A nielen na ňu, ale aj na Willa. „Aká milá mladá dvojica,“ zamrmala svojim vlastným hlasom a pristúpila k nim. Oči mala tmavé a tvrdé ako sklené guľôčky. „A predsa vás vaša mladosť neochránila. Obaja ste niekoho stratili.“ Prižmúrila oči a v jej pohľade sa zračilo niečo ako zle skrývané nepriateľstvo. „Brata,“ pokračovala. „Toho, ktorý vás zradil, skôr ako odišiel z tohto sveta. A vy,“ obrátila sa k Willovi, „zasa sestru. Bola staršia, ale keď zomrela, bola ešte stále dieťaťom.“

„Stačilo,“ rozhodol Will, chytil Tessu za ruku a prepletol si s ňou prsty. Tie jeho boli studené ako ľad. „Odchádzame...“

„Will.“ Hlas, ktorý sa ozval z média, patrila malému dievčatku, zadýchanému a ustarostenému. „Ach, Will. Všade som ťa hľadala. V černíci aj v tajniach v Dolgellau. Na všetkých tvojich obľúbených miestach. Ale nebol si tam.“

Will stál pri Tesse ako skala a jeho pery ticho vyslovili: „Ella.“

„Will.“ Hlas neúprosne pokračoval. „Will, som v tme taká osamelá. Pomôž mi. *Pomôž mi...*“

„Dost!“ vybuchla Tessa, skôr ako sa stihla ovládnuť. „Stačilo – dosť.“ Ešte stále držala Willa za ľadovú ruku. Potiahla ho za sebou do davu, preč od Dorothei. Ohromený jej to dovolil, hoci sa stále

obzeral ponad plece na médium, ktoré ich s nepatrným úsmevom na perách sledovalo.

Dav sa pred nimi rozostúpil, akoby sa nikto nechcel priblížiť k Willovi a jeho zjavnému smútku. Dorotheine slová vyjadrovali tie najväčšie obavy všetkých, čo vstúpili do tejto miestnosti v nádeji, že sa im ozve mŕtvy blízky: že ich milovaný nie je šťastný, nemá pokoja a neodpočíva, ale osamelo blúdi večnou tmou.

Tá žena je klamárka, pomyslela si prudko Tessa, ale nechala si to pre seba. Will ešte stále vyzeral šokovane. Tváril sa bezvýrazne a oči mal takmer čierne. Navyše vôbec netúžila, aby niekto v miestnosti počul, ako sa s Willom zhovára o dôverných útrapách, ktoré také mali aj ostať.

Už boli takmer pri dverách, keď im do cesty vošiel nízky, elegantne oblečený muž. Na sebe mal čierny kabát, cylinder a tmavočervené gamaše. Zastal rovno pred nimi, hlboko sa uklonil, nakrátko zdvihol klobúk a odhalil kozie rohy vytrčajúce zo začesaných vlasov.

Bosorák.

Tolko k ich snahe držať sa čo najďalej od nadprirodzených záležitostí, pomyslela si pochmúrne Tessa. Najprv madam Dorothea a teraz...

„Chevalier Ace Dupin,“ predstavil sa muž s výrazným americkým prízvukom, nasadil si klobúk a siahol do vrečka vesty. Vytiahol bielu vizitku a podal ju Tesse. „Som vyšetrovateľ.“

Will mlčal. Akoby si bosoráka ani nevšimol.

„Teraz,“ začala zúfalo Tessa, „naozaj nie je najvhodnejší čas...“

„Nechajte si tú vizitku,“ prerušil ju Dupin. „Medzi nami, vyšetrujem madam Dorotheu. Podľa mňa je to podvodníčka.“ Stíšil hlas. „Chcem ju postaviť pred súd.“

Tessa si neprítomne vložila kartičku do vrečka. „Už musíme ísť.“

„Pravdaže.“ Bosorák sa im odstúpil z cesty. „Len si neberte nič, čo vravela, príliš k srdcu, dobre?“

Tessa niečo súhlasne zamrmľala a ponáhľala sa cez dvere, ťahajúc Willa za sebou. Keď vyšli do jasne osvetlenej vstupnej haly, klaustrofobická atmosféra čítárne konečne povolila, akoby utiekli z nejakého príšerného žalára.

Obrátila sa, pozrela na Willa a srdce jej zamrelo. Uvedomila si, že ona možno utiekla, ale on nie. Pohľad v jeho očiach jej napovedal, že v duchu je ešte stále v čitárni a počúva, ako naňho z tmy volá jeho sestra.

Tá noc bola Tessinou prvou smutnou, odkedy sa vydala za Willa.

Keď sa vrátili do svojich izieb, Tessa chcela Willa objasť a zašepkať, že madam Dorothea je určite podvodníčka, nejako sa jej podarilo odhaliť podrobnosti z jeho života, lebo medzi Tieňolovcami je pomerne známy, a ona nepochybne zachytila nejaké klebety v Dolnosvete.

Will jej to však nedovolil. Len čo sa za nimi zatvorili dvere, začal ju bozkávať – naliehavo, zúfalo, tak ako v tú noc na balkóne u Lightwoodovcov, keď mali obaja pocit, že spoločná budúcnosť je nemožná. Zobliekol si sako a tlačil ju krížom cez izbu až k posteli.

Lahol si na ňu, oprel sa o jednu ruku a druhou jej strhával šaty a bozkával na nahé telo, ktoré postupne odkrýval. Bolo v ňom niečo divé, zvieracie, čo jej pripomínalo toho chlapca, ktorý raz dávno prišiel pešo z Walesu do Londýna, poháňaný vinou a smútkom.

Rukami mu sklzála na nohavice a gombíky na košeli. Potrebovala cítiť jeho pokožku na svojej a vedela, že on to vníma rovnako. Rukou mu vošla do strapatých vlasov a zalapala po dychu, keď sa ich telá spojili a on jej pritisol tvár na krk, chvejúc sa od potešenia.

O chvíľu sa odtiahol a pozrel jej do tváre. Zreničky mal čierne a rozšírené, obklopené tenkým modrým okrajom. „Tessa, si...“ zašepkal chraplavo.

„Som v poriadku.“ Chytila ho za plecía, netušiac, ako mu má ukázať, po čom túži. Dobré vychované mladé dámy také veci neučili. „Will... neprestávaj...“

Videla, ako sa mu na tvári mihla úľava, a potom ju pobožkal. Jeho váhavosť pohltila túžba, zúfalá potreba, ktorú by zrejme nedokázal pomenovať. A ona ho povzbudzovala a nabádala, aby sa v nej stratil, v tom zvláštnom, temnom, neopísateľnom víre. Prvýkrát bola jej rozkoš ako blesk, ostrá a rozvetvená, prvýkrát mu zaťala nechty do chrbta a počula, ako jej stoná do úst od príjemnej bolesti, prvýkrát si pomyslela, že ráno bude ubolená a bude sa jej to páčiť.

A keď sa napokon prestala ovládať a podľahla, prvýkrát mala pocit, akoby sa pritom nedokázala držať Willa. Keď búrka ustala a oni sa od seba odtrhli, polonahí a zadýchaní, Will ju len mlčky nežne pohladkal po líci.

„Will,“ oslovila ho potichu, ale mal zatvorené oči. Pritiahol si ju, držal ju v náručí s hlavou na svojej hrudi a srdce mu tlklo tak silno, že ho počula. Tessa nehybne ležala a túžila, aby zaspal, aby si oddýchol. Na Paríž sa konečne spustil dážď, ktorý predpovedali ešte ráno: bubnoval im na okná a naplňal miestnosť zvukom slz.

Na druhý deň mali v pláne prehliadku inšpirovanú románom *Príbeh dvoch miest*, ktorá ich zaviedla do zákutí spomenutých na stránkach: Rue Saint-Antoine, kde mali Defargovci obchod s vínom, Justičný palác, kde väznili Darnayho. Námestie svornosti, kde gilotína dokonala svoje krvavé dielo, a Saint-Germain-des-Prés, kde žila Lucie Manetteová.

Tessa bola vyčerpaná, pretože toho veľa nenaspala, a vlastne už ani nevedela, či na tú prehliadku chce ísť. Odkedy sa zobudila, omráčená a trocha zdesená z toho, že zaspala v šatách – ktoré boli dotrhnané a úplne zničené –, chcela sa len pozhovárať s Willom.

Ibaže Will nespolupracoval. Už nebol mlčky, prudký ani zúfalý ako v noci. Bol uzavretý a sklúčený, akoby sa ten drobný kaz v diamante zväčšil a pohltil celý kameň.

Pri prechádzke mestom sa Tessa snažila nadviazať rozhovor, no Will jej odpovedal len roztržitým áno, nie a neurčitým mrmľaním. Tessa premkol pocit, že takého Willa doteraz nepoznala. Iba Willa, s ktorým sa zoznámila, toho, ktorý využíval svoj dôvtip ako brnenie a rád sa hádal, a potom toho bystrého, vášnivého a láskavého. Tento Will mal najbližšie k Willovi, ktorý práve prvý raz prišiel o Jema – smutný, akoby mu chýbala časť seba samého. Ani vtedy jej však nepripadal taký vzdialený.

Tessa bola takmer zaskočená. Ako sa mohlo všetko tak rýchlo pokaziť? Najradšej by našla madam Dorotheu a odtrhla jej hlavu. Najradšej by sa priplazila k Charlotte a Sophie a plakala. Ani

jedno z toho však nemohla urobiť, a tak namiesto toho zavelila, že sa vrátia späť do hotela.

Will nijako nekomentoval, že nešli na prehliadku, ani sa nepýtal na Tessine plány. Na spiatocnej ceste bol roztržitý. Keď vošli do izby, Tessa zamkla dvere, chytila ho za ruky a odvieďla k jednej z pozlátených stoličiek pri kozube. Posadila ho na ňu, cúvla o dva kroky, prekrižila si ruky na prsiach a prepichla ho prenikavým pohľadom. „Hovor,“ vyzvala ho.

Will na ňu zamyslene uprel tmavomodré oči. Vietor mu rozstrapatil čierne vlasy a vniesol farbu do líc. Bol taký pekný, až to bolelo, ale Tessa bola nemilosrdná.

„Myslím to vážne,“ pokračovala. „Nemôžeš sa potulovať po Paríži ako oživená socha a tupo civieť pred seba. To nedopustím.“

V očiach sa mu na okamih zablyslo niečo jasné. „Čo mám podľa teba robiť?“

„Prezraď mi, na čo myslíš,“ vyzvala ho. „Si taký sklúčený, Will, a ja viem, že to súvisí s včerajšou nocou, ktorá bola strašná...“

„Nie celá včerajšia noc bola strašná,“ podotkol Will s náznakom svojho starého ja.

Tessa očervenela. „Narážam na to, čo sa stalo v čitárni. Na tú seansu. Na madam Dorotheu a na to, čo natárala o... o Elle.“

Nakrátko zavládlo ticho. „Nie je zvláštne, že sme sa o tom nedávno zhovárali?“ zamýšľal sa Will. „Pýtala si sa ma, či ma Ella niekedy prenasledovala, a ja som odvetil, že ma teší, že nie, lebo to znamená, že našla pokoj.“

„Áno...“

„A čo ak nemá pokoj, Tess? Možno nie je duch, a preto som ju nikdy nevidel, ale čo ak je uväznená niekde medzi životom a smrťou? V akomsi očistci?“

Tessa si kľakla a chytila Willa za ruky. „Ten bosorák mal vtedy pravdu. Tá žena bola *podvodníčka*. Si dobre známy v celom tieňo-loveckom svete, Will, a teda aj v Dolnosvete. Vedela, kto si, a snažila sa využiť útržky tvojej minulosti, aby ti ublížila.“

Will sa ani nepohol. „Dokážem uveriť, že vedela, kto som. Dokonca aj, kto bola Ella. Ale ako mohla vedieť o černiciach, ktoré